

„Minu vanaisa,“ ütles Hubert, „kandis Hastingsi lahingus head vibu, aga niisugust märki ei lasknud ta kunagi kogu eluaja ning ka mina ei tee seda. Kui aga see vabamees selle varva lõhki laseb, siis vannun talle alla või õigemini — vannun vanakurjale endale alla, kes tema nahas peitub, mitte aga inimlikule osavusele; inimene teeb, mis ta suudab, aga mina ei hakka ometi märki laskma, mida ma kuidagi ei taba. Sama hästi võiksin eneste pastori pussitera, nisukõrt või päikesekiirt kui valget joont lasta, mida minu silm vaevalt seletab.“

„Arg peni,“ hüüdis prints Johann. „Locksley, lase sina, ja kui sa märki tabad, siis ütlen ma, sina oled esimene, kes seda teinud. Olgu kuidas on, aga sina ei pea mitte ainult oma osavuse kiitlemisega pääsema.“

„Ma teen, mis ma võin, nagu Hubert ütles,“ vastas Locksley; „ükski ei suuda rohkem.“

Nõnda öeldes tõmbas ta jällegi oma vibu vinna, kuid nüüd juba tähelepanelikult, kuna ta enne temale veel uue paela pani, sest vana näis eelmiste laskmistega olevat lõdvenenud. Siis sihtis ta hoolega ja pealtvaatajad ootasid hinge kinni pidades laskmise tagajärge. Vibumees näitas, et ta tõtt oli rääkinud: tema nool lõhkus sihitud pajukepi pooleks. Järgnes meeletu kiidukisa, ja isegi prints Johann kaotas imetluse tõttu ajutiseks oma viha Locksley vastu. „Need kakskümmend kuldtükki,“ ütles ta, „mis sa ühes jahisarvega ausasti oled teeninud, on sinu; meie anname nende asemel viiskümmend, kui sina tahaksid vabamehena meie livree ja teenistuse vastu võtta ihu-kaitsevæes. Sest kunagi pole veel nii tugev käsi vibu painutanud ega nii ustav silm noolt juhtinud.“

„Andke andeks, suursugune prints,“ ütles Locksley, „kuid mina olen töotanud, et kui ma kunagi teenistusse peaksin astuma, siis ainult teie kuningliku venna Richardi juurde. Need kakskümmend kuldtükki jätan ma Hubertile, kes täna sama hästi vibuga ümber käis, nagu tema vanaisa Hastingsi juures. Kui tema tagasihoidlikkus teda poleks takistanud

katsumast, siis oleks tema sama hästi seda varba tabanud nagu minagi.“

Hubert raputas pead, nagu ei tahaks ta pakutud annetust hea meelega vastu võtta, Locksley aga, kes püüdis inimeste tähelepanust pääseda, kadus rahva hulka ja teda polnud enam näha.

Võidurikas vibumees poleks ehk nii kergesti prints Johanni silmist pääsnud, kui mitte sellel poleks olnud teisi põhjusi tõsiseks ning murelikuks järelemõtlemiseks praegusel silmapilgul. Märku andes võitlusväljalt lahkumiseks kutsus ta oma kammerhärä ja andis talle käsu silmapilk Ashbysse sõita ja juut Isaak üles otsida. „Ütle sellele koerale,“ rääkis ta, „et ta mulle veel enne päikese loojaminekut kakstuhat krooni saadaks. Tagatise tunneb ta, märgiks võid talle seda sõrmust näidata. Ülejäänud raha peab ta kuue päeva jooksul Yorkis maksma. Ei tee ta seda, siis nõuan selle uskmata võrukaela pead. Vaata, et sa temast teel mööda ei lähe, sest see ümberlõigatud ori tahtis siin oma salajast äri ajada.“

Nõnda öeldes kargas prints sadulasse ja sõitis Ashbysse tagasi, kuna ka rahvahulk liikuma hakkas ja koduteel pikkamisi laiali valgus.

Neljateistkümmes peatükk.

Kord ehtes uhkes säravas
Ja võimus kõrgis, vägevas
Läks rüütel oma daamiga
Turniirilt pidu pidama,
Kui kutsus teda sarve hää
Ja ootas võlvikõrge saal.

Warton.

Prints Johann pidas oma pidulikku söömingut Ashby lossis. See polnud sama ehitus, mille toredad varemed veel tänapäev reisijat huvitavad ja mille ehtas hilisemal ajal lord Hastings, Inglismaa ülemkojahärä ja üks esimestest Richard III